

מתוך דברי-הספד ע"י הקבר הרענן

שוב פוקד המוות את בית-אשדות. בטרם עת הלכה מאתנו שרה.
אמנם ידועת חולי היתה שנים רבות, אך נאבקה בכוח הרצון
ובחיוניות שבה ומתגברת. הפעם הכריעה המחלה האכזרית
הממארת את שרה התוססת, הערנית ומלאת-המרץ.

נערה צעירה, בת י"ח הגיעה שרה לארץ והצטרפה לקבוצת גשר
המקורית, שממנה צמחה אשדות-יעקב. חניכת ה"חלוץ הצעיר"
ו"החלוץ" בפולין ספגה לתוכה בנעוריה את יסודות תנועת

העבודה העברית, הפיונות המגשימה וערכי הקיבוץ והתנועה הקיבוצית. ליסודות ולערכים האלה היתה ונשארה מסורה ונאמנה עד סוף ימיה. עניני התנועה היו לה כאילו ענין אישי וממלאים את חייה וחוויותיה. מסירותה לעבודה ודבקותה בה היו לשם-דבר בקרבנו, ולא רק מסירות, אלא אף זריזות ויכולת גילתה שרה בעבודה, כאילו לא היו לה מיחוסים גופניים. היא היתה דוגמה חיה של יחס לעבודה כערכ, דבר שהוא יסוד-מוסד של תנועת העבודה העברית מאז ומתמיד.

בכל עבודה ששרה עשתה היתה משקיעה מרץ, מגלה מסירות, נאמנות ואחריות. אולם חיבה יתרה היתה נודעת ממנה לעבודה בכרם, שהרי אורזת מומחית, זריזה ומוכשרת היתה המנוחה. זוכרני מקרה אופייני לה, שהייתי עד לו לפני חצי יובל שנים ויותר. היה זה בעיצומה של עונת הבציר ובלכתה בחצר-המסק קרתה לשרה איזה תקלה, אשר גרמה להשככתה בחדרי-החולים לזמן מה. למרות הכאבים מהנפילה, היתה דאגתה של שרה נתונה קודם כל לענין עבודתה בכרם, ותוך כדי אנחות מכאב היתה חוזרת ללא הפוגה: מי יחליף אותה בכרם...

אם מסורה למשפחתה, ללא גבול, היתה המנוחה. ואת רגשות הקירבה המשפחתית היתה מעבירה גם על בני המשפחה במובן הרחב של המלה: על החתנים והכלות ועל משפחותיהם שלהם. בית פתוח היה ביתה של שרה, ומידת הכנסת-אורחים היתה ממידותיה. חברי בניה ובנותיה היו לבני ביתה, ולחניכי חברות-הנוער, שהיא היתה מאמצת אותם אימוץ חברתי, היה ביתה לביתם השני; ואף הם שילמו לה כגמולה בגלותם קשר נפשי, פנימי נאמן אליה.

רבות סבלה שרה כהייה, במיוחד בזמן האחרון. שלום לעפרה.